

Schuller Antalné A Férjével

A képen a húgom, Lili, és az első férje, Schuller Antal.

A testvérem 1939-ben ment férjhez, egy nagyon szimpatikus fiúhoz, Schuller Antalhoz. Antal zsidó fiú volt, nagyon szegény családból, ahol hatan voltak testvérek, az apja rákos beteg volt, az anyja meg már régebben meghalt. Antal olyan jóságos volt, hogy mindenki imádta. Olyan segítőkész volt, hogy olyan nem volt, hogy ő valakinek ne segített volna. Eredetileg faszobrász volt, de mivel kommunista volt, állandóan változott a munkahelye, mert mindenhol kilódították. Így mindig elvállalta a legnehezebb munkákat. Például a posztógyárban is, azon a részen, ahol állandó meleg volt, mert száradtak a posztók, és szegénynek a ruházatába, a bőrébe bevette magát a gőz, mindene bűzlött.

Miután összeházasodtak, hazaköltöztek a szüleinkhez, beköltöztek az ebédlőbe. De ők nyáron úgymint állandóan kint voltak a Fészekben. A Fészek az egy külön kis város volt a maga nemében. Szigetmonostor és Göd között volt egy rész a Dunánál, ahol a szocialista fiataloknak egy kis tábor volt faházakból, sátrakból. Még a Hangyának is volt ott egy boltja. Lili a Fészekben ismerte meg a férjét, és amíg lehetett, minden nyarat ott is töltöttek.

Lili húgom férjét az elsők között vitték el. A Muray nevű, nagykáti hóhérnak nevezett ember - akit a háború végén szerencsére fölakasztottak - a kommunistákat külön összeszedette. Anti egy büntetőszázadban volt, amit úgy hívtak, hogy mozgó vesztőhely. Ukrajnába vitték, aknát szedettek velük, és akik meg nem robbantak fel, azokat lelőtték. Anti is ott pusztult el. Lilit pedig 1944 novemberében Lichtenwörthbe vitték, és csak valamikor 1945 júliusban vagy augusztusban jött haza. Ő a táborban a konyhán dolgozott, így jutott ennivalóhoz. Az oroszok szabadították fel őket, és Lilit kórházba vitték, mert tifuszt kapott. Aztán valahogy vonattal hazajött, és egyszer csak szegénykém beállított a szüleinkhez az Ilka utcába kopaszon, mezítláb, egy szál ócska, rongyos kartonruhában.